

Instituto de Ensino Secundario
ROSALÍA DE CASTRO

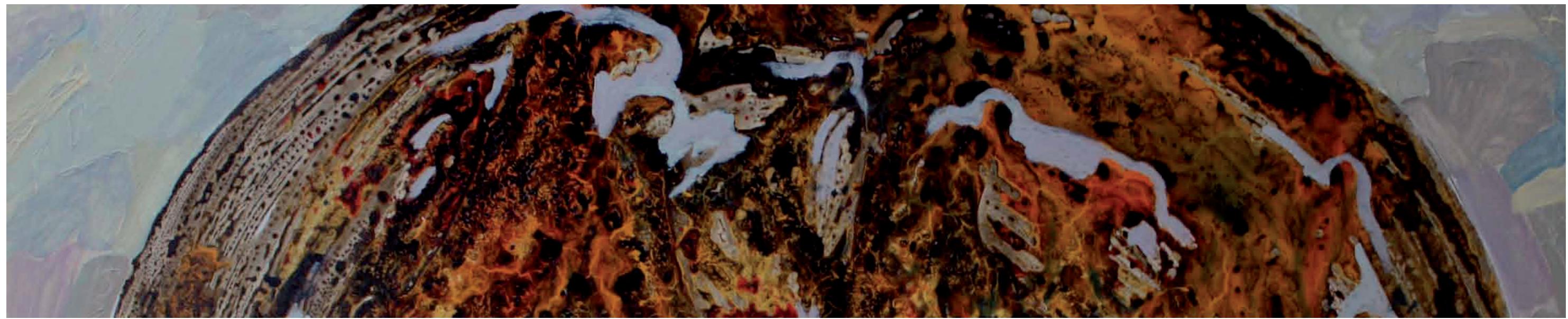
Rúa San Clemente, 3 - 15705
Santiago de Compostela

Data:
dende o 23 de xuño ao 30 de xullo

Horario:
de luns a venres de 18:30 a 21:30 h.

III Bienal de Pintura Colexio San Clemente de Pasantes

Xan Vieito

Hai versos marabillosos:

“...e que a Deus me encomenden os ventos vagabundos, as lebres que se riron do meu can”.

Os versos, as palabras, sonche verdade cando o son. Dicía o Loboneyra: “pra non mancar as cousas, sóio as nombro ou déixoas ir de un movemento seu, acostumado e natural”.

Un debuxo do Vieito máis parece un froito collido en hortas alleas polos rapaces, cousa nalgures prohibida e venial, cando agora semella más ben que ninguén se preocupa da froita —ni rapaces temos— e que os pícaros non sintan cobiza nin da mazá nin do Paraíso perdido.

Pero Xan ten nostalxia da súa infancia labrega —ni labregos temos—, dos xogos cos que enredaba,

tan presentes na súa pintura, no seu labirinto, se é verdade que os laberintos son circulares ou esféricos áinda que adoitan ser reticulares. Todo o que veña na rede é peixe, e mais se pesca ao corricán, que segue a corrente.

Xan Vieito non deixa contestada ningunha pregunta. Sabe que son as respuestas as que xeran a interrogación. O mundo está cheo de respuestas nunca preguntadas, que andan soltas como cans de ninguén:

*Un desplome
de osos
como o que fixo dun muro
este monte de pedras*

Luís Cochón.

Hay versos marabillosos:

“...e que a Deus me encomenden os ventos vagabundos, as lebres que se riron do meu can”.

Los versos, las palabras, son verdad cuando lo son. Decía Loboneyra: “pra non mancar as cousas, sóio as nombro ou déixoas ir de un movemento seu, acostumado e natural”.

Un dibujo de Vieito parece más un fruto cogido en huertas ajenas por los niños, cosa en algún sitio prohibida y venial, cuando ahora parece más bien que nadie se preocupa de la fruta —ni niños tenemos— y que los pequeños no tengan envidia ni de la manzana ni del Paraíso perdido.

Pero Xan tiene nostalgia de su infancia campesina —ni labradores tenemos—, de los juegos con los que

*Un desplome
de osos
como o que fixo dun muro
este monte de pedras*

Luís Cochón.

Nace en Vilachán de Abaixo (Negreira - A Coruña). Ao longo da súa vida participa en actividades culturais de diversa índole (Teatro, Fotografía, Música, etc.). Sucesivamente reside en Vilachán de Abaixo (Negreira), Santiago de Compostela, Valencia, Xixón e Vigo.

Aínda que se considera autodidacta, realiza estudos de pintura e gravado, en varias escolas públicas e privadas, nas cidades nas que habita e onde realiza as súas primeiras exposicións.

Dende a súa xuventude viaxa por diversos países áinda que é cativado esencialmente por dúas cidades: París e New Orleans, nas que pasa longos períodos de tempo e que influirán de modo decisivo na súa obra.

Está representado en varias institucións públicas de España e Portugal, e en coleccións privadas de España, Portugal, Arxentina, Francia, Reino Unido e EUA.

Born in Vilachán de Abaixo (A Coruña - Spain) in 1954. Although painting is there essential artistic activity, he makes others cultural activities of different kinds (such as drama, photography, music, etc.).

He considers himself autodidact, but he takes part throughout his life in painting and engraving studies, in different schools both public and private in the cities he lives at.

Since his youth, he travels around different countries, but he's captivated essentially by two cities: Paris and New Orleans, where he'll stay for long periods of time and which will definitely influence his works.

He makes exhibitions in Spain, Portugal, France, Austria, Italy, Canada and Argentina. He's represented on several collections of public institutions in Spain and Portugal, and in private collections in Spain, Canada, Portugal, Argentina, France, United Kingdom and the USA.

